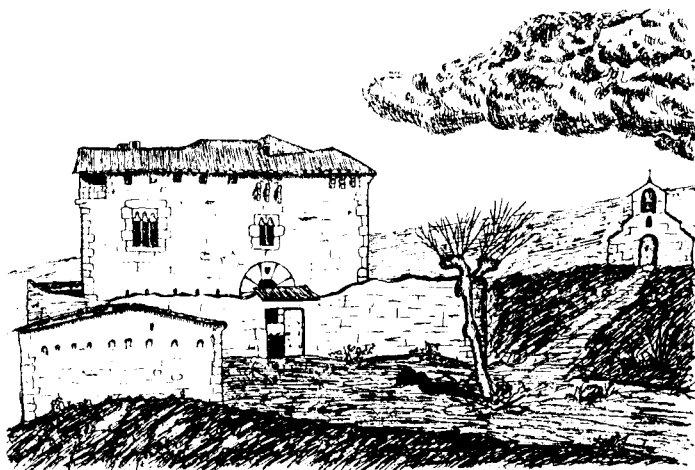

TEMPORAL D'ESTIU

Es congria rera la muntanya ponentina, s'eleva imperiós, baladrer, es detura un poc sobre les cimes nues i les flagella barbarament, després avança vers mig-dia. Molt més aviat, entra a l'afrau, l'esfereix, l'agombola de mica en mica, i com si volgués amagar a nostres ulls les seves entremalidures, ara desplega densa cortina de pluja que pren una grogor vella, minça, reflex de sol de posta. Cada llampec s'hi arrapa com una serp metàlica color de rosa clar o de nacre, diria's una maledicció furiosament gitada de la gorja del temporal. Aquest emprèn ràpida carrera. Dalt el collet, enfront la visió ferèstega, al descobert de tot sol-pluig, la masia pren un aire decaigut, cada

finestral és un ull qui mira esparverat. Mireu, mireu quin enrenou; la pubilla corra a recollir la roba neta de bugada que blanqueja enllà dels marges en bella escampadissa, blancor que esdevé vivíssima davant la intensa i amenaçanta obscuritat, tal una ramada de congestes intactes, graciosament espargides; des la llinda, la padrina aclama l'aviram que ronda les feixes properes i, amb molt fervor, els claps de rostoll no llaurats, els seients de les garberes recentment retirades; l'hereu menut, carregat d'un feix de sacs buits, s'afua caminó avall fins a trobar el seu pare qui, retornant de l'era, acompanya la carreta cruixidora, feixuga. L'home empalia, amorós, la rica ofrena de xeixa i, de bell nou, marxa davant la parella, impacientant-se sovint. Cauen les primeres gotes, pesantes, fressoses i arriba una onada de vent gelat, missatge sincer que ens deixa endevinar la rabior de la revolta. Casal endins baten quiscunes portes, però la velleta es cuida prou ben prest de fermar-les bé, la veurieu anar d'ací i d'allà punyida d'angúnia, frissosa, majorment ara que, eixint a la finestra per veure si arribaven els homes, han vingut a sobtar-la uns grans de calamarsa. Ja damunt nostre rodolen els trons esglaiadors, rogullosos, inacabables, remor semblant a la que farien uns grans carros que s'arrosseguessin, amb rapidesa, per sobre un sostre de fusta. En hores de maror res és tan confortable com enlairar les mirades al cel. Dolça alenada de perfum, barreig de cera i romaní, ens diu que la cambra dels avis ha esdevingut místic santuari; davant el Crist allatzerat, flameja aquell mig ciri, sobrer, del Moniment, mentres les mans trèmols de la padrina cremen el branquill beneit, i si aquestes són l'incenser, el cor és la boca suplicant:—No permeteu, Senyor, que vingui entorn nostre la dissort.—A fóra és tan gran el xàfec, que es diria que una mà invisible, agílíssima, amb finíssim glavi s'entreté a obrir de dalt a baix cada una de les boires per deixar-ne devallar tota l'aigua continguda en elles. Boi comentant la inquietud de l'hora, els homes reposen en el fons de la cabanya, trobem, però, ans de tot ran la portalada, les dues enormes testes dels bous, tal uns guaites fervorosos. Les teulades aixamplen macisos vanos d'aigua, l'estany sobreix i la llissa s'és tornada rierol. Però, si la pluja és abundosa encara, la remor aixordadora, s'estimba enllà de les muntanyes del heroic Montseny. Ja s'ou ben clara la veu del cloquer vei qui suplica bonança, és la campana de l'antic «Castell de Monrodon», en la força de la qual confien tant els pagesos de la rodalia, creuen que els seus planys estridents abaten la malícia dels temporals, perquè els bons camperols l'aimen com un tresor, ¡oh! qui sap si el senyor feudal ja es valia d'ella per alçar els seus vassalls? Part de ponent s'aprima la nuvolada. Suau, sense dolor s'hi bada la primera clapa de blavor, magnífic safir, alta flor